

János evangéliuma 15. rész 1-8. verse

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbenem, és én tibenetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbenem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbenem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad; ezeket összegyűjtik, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbenem, és beszédeim megmaradnak tibenetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

Keresztyén Testvéreim!

Ez a felolvasott evangéliumi szakasz az idei ökumenikus imahét központi igéje. Napról-napra vesz egy rövidebb részt a kiírt program, és így vezet végig minket a János evangéliumának 15. részén.

A most felolvasott Jézusi tanítás egy mindenki által jól ismert képet használ, a szőlőművelésnek a képét. Van benne szőlősgazda, aki a Mennyei Atya, van benne a szőlőtő, aki maga Jézus, és vannak a szőlővesszők, amelyek Jézus Krisztus tanítványai. A kérdés pedig alapvetően az, hogy melyik szőlővessző hoz gyümölcsöt, és melyik nem? Melyik az, amelyiket megtisztítja a szőlősgazda, és melyek azok, amelyeket lemetsz és aztán a tűzre vet?

Erre a kérdésre azt a választ adhatjuk az evangéliumi rész alapján, hogy azok a szőlővesszők hoznak gyümölcsöt, amelyek folyamatos összeköttetésben vannak az éltető szőlőtővel. Éppen ezért az egész gyümölcstermésnek egy alapvető feltétele van. Ez pedig nem más, mint a Jézus Krisztusban való megmaradás. Aki Őbenne marad, az terem sok gyümölcsöt. Annak az életében jelennek meg azok a pozitív érzések és gondolatok, amelyek Krisztustól jönnek.

Ilyen gyümölcs a szeretet is. Ahogyan János evangéliuma feljegyezte Jézus szavait pár mondattal később, kifejtve a szőlőtő példázatát: „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket”. (Jn.15.12.) Ez pedig nem a családon belüli szeretet és nem is a baráti társaságban meglévő szeretet, hanem a tanítványi körben meglévő szeretet.

Mondhatom nyugodtan, hogy a termő szőlővessző, vagyis a Krisztusban benne lévő keresztyén élet gyümölcse lehet az is, hogyha a többi keresztyén testvérünkkel megértésben és elfogadásban tudunk élni. Azt már csak némileg félve teszem hozzá, hogy Megváltónk szavai szerint a gyümölcstermő életben keresztyén testvéreként még szeretetben is tudunk élni. Amikor nem azt keressük, hogy miben egészen más az, amit hisznek a katolikusok, az evangélikusok, a baptisták, a reformátusok és a többiek, hanem az a kérdés, hogy Jézus Krisztusban miként kapcsolódhatunk össze. Az ökumenénak, vagyis a keresztyénség egységének a kérdése egyedül az, hogy ki mennyire kapcsolódik a Megváltóhoz. Őbenne és Ővele élve ugyanis nem az a kérdés, hogy milyen külső, vagy tanításbeli különbségeink vannak, hanem az, hogy egyen-egyenként milyen formában tudunk megfelelni Krisztus tanításának.

Ez a felolvasott evangéliumi szakasz tehát elsősorban önvizsgálatra indít mindnyájunkat. Mennyire vagyok Krisztus tanítványa, vagyis mennyire van az én életem Őbenne? Képzeljük magunk elé ezt a képet, amit Jézus használ. A szőlőtő a szőlővesszőnek átadja mindazt, ami szükséges, vagyis áramlik a tápanyag, a folyadék, az élet. A kérdés tehát az számunkra, tanítványok számára, hogy mennyire áramlik Krisztus ereje, világossága, békessége az életembe? Ez az önvizsgálat pedig még egy komoly kérdést felvetett számomra. A lelkem, az életem milyen mértékben engedi Krisztust beáramolni?

A Jézus által használt kép ugyanis feltételezi, hogy van olyan szőlővessző, amelyik nem hoz termést, nem terem gyümölcsöt, vagyis van olyan, amelyik nincsen kapcsolatban a szőlőtővel. Valami akadály, valami gát van ott, ami nem engedi a megfelelő működést. Tatán az Öreg-tó vizét minden tavasszal felduzzasztják, ősszel pedig leengedik. Amikor a felduzzasztás folyik, akkor a zsilipeket úgy állítják be, hogy több víz érkezzon a tó medrébe, mint amennyi abból eltávozik. Amikor pedig jön az őszi időszak, akkor a zsilipek több vizet engednek ki a tó medréből, mint amennyi az Által-éren beérkezik. Tudom, hogy a kép messze nem tökéletes, de valahogyan úgy képzelem el a Krisztus által használt képet, hogy a szőlővessző és a szőlőtő között ott van egy kis zsilip, amelyik képes elzárni a Megváltó irányából érkező kincseket.

Ez a zsilip a bűn miatt van ott bennünk. Nem természetes, hogy a szőlővessző képes elzárni a kapcsolatot, mert ilyen a valóságban nincsen. Nem természetes a bűn sem bennünk. A teremtéskor zavartalan volt

a kapcsolat Isten és ember között. A bűn ezt a zavartalanságot rontotta el, és tette a kapcsolatot leszűkítetté. Jézus Krisztus pedig amikor eljött a földre, akkor azért érkezett el hozzánk, hogy ezt a kapcsolat-szűkületet megszüntesse, hogy ismét zavartalanul, őszintén, örömmel és szeretettel élhessünk a mi Teremtő Istenünkkel.

Ez az evangéliumi kép tehát arra figyelmeztet, hogy figyeljük az életünket. Vegyük észre, hogy mikor történik valami zavar a mi életünk és Krisztus között. Vegyük észre, hogyha az imádságaink nem olyan lelkesek. Vegyük észre, hogyha Jézus tanítását az életünkben nem teljesítjük olyan örömmel. Vegyük észre, hogyha a lelkünk egészsége megbillent, hogyha éppen nincsen békességünk, vagy reménységünk, vagy éppen türelmünk. Az a kérdés tehát, hogy mennyire maradtunk meg Krisztusban?

Sokat segít nekünk, hogyha a testünkhöz kapcsolódó képeket értelmezzük a lelkünkkel kapcsolatban is. Azt hiszem, hogy nem kérdés, hogy az egyik legfontosabb, ha nem a legfontosabb szervünk a szív. Ez látja el minden lényegessel a vér áramoltatásán keresztül a testünk legapróbb részeit is. Csakhogy a megfelelő működéséhez a szívnek is szüksége van tápanyagra. A szívünk vérellátását a koszorúerek látják el. Hogyha ezekben az erekben szépen, lassan, apránként lerakódás keletkezik, akkor leszűkül ezeknek az ereknek az áteresztő képessége, és a szív működésében zavar keletkezhet, de súlyosabb esetben szívinfarktus, még súlyosabb esetben hirtelen szívhalál is bekövetkezhet.

Azt gondolom, hogy senki számára nem kérdés, hogy a testi gondjainkkal foglalkozunk. Csakhogy ugyanilyen lényeges, de hadd mondjam azt, hogy az életminőségünk szempontjából, a boldogságunk szempontjából sokkal fontosabb, hogy a lelkünkkel is foglalkozzunk. Milyen a kapcsolat Krisztus és köztem? Nincsen ott valami lerakódás, ami szűkületet okoz? Nincsen ott valami zavar, ami kárt okoz? Minden napon, minden élethelyzetben áramlik Krisztus szeretete, jósága, békessége, türelme az életembe, hogy aztán mindenhova eljusson?

Nem véletlenül mondja Jézus, hogy maradjunk meg Őbenne. Ez pedig nem időleges, ideiglenes kapcsolatot jelent. Nem arról van szó, hogy bizonyos esetekben lekapcsolhatom magam Krisztusról, amikor pedig szükségem van rá, akkor ismét rákapcsolom az életemet. Akkor van zavartalan kapcsolat, hogyha minden akadály nélkül áramolhat Krisztus lelke az életembe.

Krisztus nélkül ugyanis az életünk olyan, mint egy szoba, aminek az ajtaját bezárták. A rossz hírem az, hogy nekünk kulcsunk nincsen hozzá. A jó hír pedig az, hogy Jézusnál vannak a kulcsok. Amit pedig Ő kinyit, azt nem zárhatja vissza soha senki. Ő pedig kinyitotta halálával és feltámadásával a lelkünk ajtaját. Nincsen akadálya annak, hogy zavartalan legyen a kapcsolat. Akkor maradjunk meg Krisztusban, hogyha ezt az ajtót nem csukjuk vissza. A lehető legjobb megoldás pedig az, hogyha képletesen leakasztjuk az ajtót a keretről, hogy ne is lehessen visszacsukni azt, hogy a kapcsolat zavartalan maradjon egész életünkben. Aki ugyanis Krisztusban marad, az terem sok gyümölcsöt.

Van egy olyan imádkozási forma, amelyik nem csak a szavakkal, hanem a képzelettel együtt imádkozik. Ebben ugyanis benne van a lélek teljessége. Amikor azért imádkozunk, hogy a kapcsolatunk Krisztussal a lehető legjobb legyen, akkor elképzelhetjük azt, ahogyan Ő elfordította a kulcsot a lelkünket korlátozó ajtó zárjában, és kinyitotta azt. Hálásak lehetünk azért, hogy ezt megtette értünk. Aztán elképzelhetjük azt is, ahogyan odalép a lelkünkhöz, segít leakasztani az ajtót, és elviszi magával, hogy többet ne zárkózzunk be, hogy ne legyünk Tőle távolságtartók, hanem közvetlenül, örömmel és boldogan élhessünk vele. Ebben a reménységben vigyük magunkkal Jézus szavait: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni”.

Ámen!